

זכות התורה ולומדיה מוקדשים לטובת נשמת
הרבני הנגיד הנכבד **הרה"ח ר' אריה (לייבל) בהרה"ח ר' יונה רובין ז"ל**

הלימוד היומי:

פר' חוקת | יום ג | ג' תמוז ה'תשפ"ד | פרק כ' פסוק ז – פסוק י"ג

הניוזלטר היומי והפצת התורה לרבבות אלפי ישראל הוקדש ע"י מ.ו מהנבחרים
הוותיקים

לע"נ כ"ק אדמו"ר רבי מנחם מנדל בן רבי לוי יצחק מליובאוויטש זצוק"ל
לרגל יו"ד ג' תמוז

בפרשת השבוע ופירוט רש"י הק'

חידושי תורה

יוסיף דעת

אולי מיתת אהרן זה מעשה שטן?

על הפסוק בפרשת השבוע (במדבר כ, כט) וַיֵּרָאוּ כָּל הָעֵדָה כִּי גִנַע אֶהְרֹן, כותב רש"י שתחילה לא האמינו ישראל שאהרן מת 'מיד בקש משה רחמים והראוהו מלאכי השרת להם מוטל במטה, ראו והאמינו', עכ"ל.

והשאלה הנשאלת: הרי בחטא העגל בפרשת כי תשא כותב רש"י (רש"י שמות לב) "כמין דמות משה הראה להם השטן, שנושאים אותו באויר רקיע השמים", ואם כן, אחרי שנכוו ישראל פעם אחת במעשה שטן, מדוע כעת האמינו בראותם את אהרן מוטל במטה, ולמה לא חשדו שמא שוב יש כאן מעשה שטן חלילה?

חידה בפרשה

מצא בפרשת חוקת, בחומש ו/או ברשיי את המילים הבאות:

'יתושים' • 'מטאטא' • 'נר' • 'תפוח' • 'זהב'

אוצר התורה
יהלום יזמי מתוך הפרשה

עשה לך שרף (כא, ח)

כל מה שאתה עושה, יהיה מתוך התלהבות ורשפי אש קודש.

אמרי חיים

בדרך התורה
הפרשה ולקחה – סיפור יזמי מעצים

חיילא מת

זאת התורה אדם כי ימות באהל (במדבר יט, יד)

מגדולי חכמי וקדושי תוניס לפני מאתיים שנה, היה איש הפלא הגה"ק רבי יצחק חי טייב לא מת זי"ע. הוא נקרא בשם זה 'לא מת', על שם מעשה פלא שאירע עמו.

כאשר רבי יצחק התבקש לשיבה של מעלה, בשנת תקצ"ז, חרת החורת על מצבת קברו את המילים "רבי חי טייב מת בשנה פלונית ביום פלוני", החורת היה כנראה אדם פשוט ביותר ולא ידע לנסח בלשון של כבוד כמו 'נתבקש בישיבה של מעלה' 'הלך לעולמו', אלא כתב את הביטוי הפשוט "מת", כמו שכותבים על סתם איש.

בלילה הגיע רבי יצחק חי טב בחלום אל האיש שהקים את המצבה ונזף בו קשות: 'האם אינך יודע את מאמר חז"ל צדיקים במיתתן קרויים חיים!?! עתה תקום בבוקר ותוסיף בין השורות את המלה 'לא' לפני המילה 'מת', השמעת!?!'

האיש התעורר בצווחת אימים מתוך חלומו, ומיד כשהאיר הבוקר הזדרז והלך לבית העלמין שם עמד וחקק את המלה "לא" לפני המילה "מת", ומאז נקרא רבי יצחק בפי כל יוצאי תוניס בכינוי "לא-מת".

עד לפני כחמישים שנה, עדיין עמדה מצבה זו המקורית על תילה בבית העלמין בתוניס, וניתן היה לראות בבירור את המילה 'לא' תלויה בין השורות. אך בשנת תשט"ו נאלצו להעביר את עצמותיו של רבי יצחק לבית העלמין החדש בתוניס, שם הקימו מצבה חדשה לכבודו, למראשותיה חרתו "רבי חי טייב לא מת".

זאת התורה ביאורי מושגים ומונחים בתורה

חרב הרי הוא כחלל

חרב שנגעה במת, מטמאת בדרגת הטומאה הגבוהה של "אבי אבות הטומאה" כמו המת עצמו. לאו דווקא חרב, אלא גם שאר כלי מתכות דינם כחרב. ויש אומרים שגם שאר כל הכלים, מלבד כלי חרס, שאם נגעו במת, הרי הם נעשים אבי אבות הטומאה כמת עצמו.

תורה ברורה סיכום הנושאים הנלמדים היום בחומש ודש"י

הנושא היומי בפרשה:

משה ואהרן מכים את הסלע ולא מדברים אליו, ונעושים שלא להיכנס לארץ:

ודברתם אל הסלע:

כאשר נראה ה' באהל מועד אמר למשה: קח בידך את המטה, ואתה ואהרן תקהילו את העדה. לעיני כל העדה תדברו אל הסלע, ועל ידי דיבור זה יוציא הסלע מים, ואז אתה משה תשקה את העם וכן את בהמתם (כי חס הקב"ה על ממונם של ישראל).

מועט מחזיק מרובה:

משה אכן עשה כציווי ה' ולקח את המטה המונח לפני ה'. משה ואהרן הקהילו את כל העדה כולה אל המקום הקטן שלפני הסלע, וזה אחד מהמקומות בהם החזיק מועט את הקהל המרובה.

שמעו נא המורים:

בתחילה לא ידעו משה ואהרן היכן הוא הסלע, כי כשנסתלק הבאר הלך הסלע וישב לו בין הסלעים. אמרו להם בני ישראל: מה משנה לכם מאיזה סלע תוציאו מים?

אמר להם משה: שמעו נא סרבנים, שוטים, המורים למוריהם מה לעשות, וכי נוכל להוציא לכם מים מהסלע הזה שלא הצטוונו עליו?!

הכאה פעמיים:

מאחר ולא מצאו את הסלע, הלכו משה ואהרן ודיברו אל סלע אחר, והסלע הזה לא הוציאו מימיו. אמרו לעצמם: אולי צריך להכות את הסלע כמו בפעם הראשונה (לפני ארבעים שנה) כאשר הצטוו להכות את הסלע.

בשלב זה, בין הדיבור להכאה, הזדמן להם הסלע הנכון. הם הכו את הסלע הזה במטה פעם אחת, אך הוא הוציא רק טיפין-טיפין, יען כי לא ציוה ה' להכות אלא לדבר, רק לאחר שהכו פעם נוספת את הסלע, יצאו מים רבים, והעם ובהמותיהם שתו מהמים.

לא תביאו את הקהל:

לולי חטא זה של משה ואהרן, שהכו את הסלע במקום לדבר, היו נכנסים לארץ ישראל ולא היו מתים במדבר, שלא יאמרו עליהם שהם חטאו כחטא של כל הדור.

אך בגלל חטא זה שלא דיברו אל הסלע, אמר ה' למשה ואהרן שהם לא יביאו את הקהל אל הארץ, כי אם היו מדברים על הסלע היו מקדשים שם שמים לעיני העדה, שהיו אומרים: אם הסלע שאינו מדבר ואינו שומע ואינו זקוק לפרנסה, מקיים את ציווי ה', קל וחומר אנחנו, ועכשיו לא האמינו בה' לקדש את שמו.

למרות שהחטא ששאל משה 'הצאן ובקר ישחט להם וגו'', הוא חטא חמור יותר, לא נענש על כך משה שלא להיכנס לארץ, כיון שהיה זה בסתר, אבל כאן שמנעו משה ואהרן קידוש השם בפרהסיא, נענשו שלא להיכנס לארץ.

לוקה במים:

אצטגנוני פרעה ראו בשעתו שמשה, מושיען של ישראל, עתיד ללקות על המים, ולכן גזרו להשליך ליאור את כל הבן הילוד, והם לא ידעו שהכוונה על מי מריבה אשר רבו בני ישראל, שעל ידם לקה משה שלא להיכנס לארץ.

קידוש השם:

על ידי העונש שקיבלו משה ואהרן למות במדבר ולא להיכנס לארץ, התקדש שם ה', כי כאשר ה'
עושה דין אפילו בקדושו, מתקדש שמו ויראים ממנו.

מספר לחיוג מארה"ב: 151-8988-1351
מספר לחיוג מאנגליה: 443-3061-30131

02.500.20.18

קו 'קול התורה' – שמעו ותחי נפשכם!

מבחנים | שיעורים במגוון שפות
וסגנונות | חידות | הגרלות | ידיעות
ועדכונים | אזור אישי | ועוד

